

[Aksel Larsen.]

stillet på at hjælpe firmaet, ikke på at medvirke til at få det straffet. Byrettens præmisser er altså på dette punkt dels baseret på falske påstande i byretten, dels i strid med de kendsgerninger, der trods alt kom frem i landsretten.

Byretten mener ikke, Bøytlers samarbejde med W. T. K.s private revisorer, Bang og Tveede, har

„overskredet de af krisepolitiet efter en forhandling med rigsadvokaturen fastsatte rammer“.

Men byretten vidste, at ved et møde i rigsadvokaturen, hvori deltog rigsadvokaten, statsadvokaterne Madsen, Olafsson, Kirchheiner og kontorchef Sinding samt Bøytler, Bang, Tveede og revisorforeningens repræsentant Carl Jensen, var det fra samtlige repræsentanter for anklagemyndigheden, som havde ytret sig, blevet fastslået, at man ikke ville finde sig i, at en værnemagers revisorer arbejdede for politiet i en sag mod revisorens egen klient. Hr. Bøytler fik ved samme lejlighed ganske utvetydige direktiver i overensstemmelse hermed.

Ydermere har politiadvokaterne Nyborg og Agdal i et brev af 11. maj 1946 skrevet til daværende statsadvokat Carl Madsen, at revisionsarbejdet må være udført af de mistænkte egen revisor i strid med foreliggende aftaler. Dette brev med Nyborgs og Agdals mening var byretten bekendt med, før den skrev sine domspræmisser, hvori den postulerede det modsatte.

Byrettens præmisser på dette punkt er altså i diametral modstrid med sandheden. Dette erkender landsretten da også, men tilføjer, så besynderligt og ulogisk det lyder, at „de pågældendes — altså Bang og Tveedes — medarbejderskab ikke har influeret på den kritiske revision“.

Kun hvis man tror på personlighedsspaltning à la dr. Jekyll—mr. Hyde og har beviser for, at de herrer Bang og Tveede lider af en sådan personlighedsspaltning, kan man komme til den slutning, landsretten her er kommet til. Med sund logik og med retfærdighed har det intet at gøre.

Landsretten siger oven i købet, at der ikke er noget grundlag for at bebrejde rigsadvokaten noget på dette punkt. Ja, man skal høre meget, før ørerne falder af!

Byret som landsret ved nemlig, at skønt rigsadvokaten deltog i det omtalte møde med revisorerne i rigsadvokaturen, har han senere fuldtud godkendt, at Bøytler — de ham givne instrukser tiltrods — har ladet Bang og Tveede — altså værnemagerfirmaets private revisorer og skatterådgivere — deltage i udarbejdelsen af revisionsberetningen. Landsrettens præmisser er altså en hån mod kendsgerningerne.

Byretsdommen har ikke anset det for rigtigt, at Bøytler skulle have modarbejdet Carl Madsen. Dette er da ellers dokumenteret gennem protokollen fra mødet i prisdirektoratet, hvis rigtighed hverken byret eller landsret vover at bestride, og det er bekræftet bl. a. gennem kontorchef Gammelgaards vidneudsagn.

Landsretten anser det for „bevist, at Bøytler har været klar over, at han var antaget af anklagemyndigheden“. Kun ved vold mod sandheden kan landsretten komme til denne konklusion, for hr. Bøytler selv har overfor politiadvokat Rolf, jfr. dennes notat af 9. juni 1949, udtalt, at han havde anset revisionen for en privat revision for W. T. K., der ikke skulle betales af statskassen. Hr. Bøytler tilføjede ved denne lejlighed ekstra, at

„revisionen måtte bedømmes ud fra synspunktet en privat revision, udført for W. T. K.“.

Ganske vist har rigsadvokat Pihl i landsretten forklaret, at Bøytler, i hvert fald inden han døde, var blevet klar over, at han ikke var W. T. K.s private revisor. Det hjælper jo meget lidt, når Bøytler, så længe han arbejdede med sagen, gik ud fra, at han udførte en privat revision for W. T. K. Hertil kommer Bøytlers hele optræden under sagen, belyst bl. a. gennem protokollen fra prisdirektoratet, og hans for W. T. K. meget skånsomme og for anklagemyndigheden praktisk talt værdiløse revisionsberetninger. På trods af disse åbenlyse kendsgerninger og på trods af Bøytlers egne udtalelser anser landsretten det altså for „bevist“, at Bøytlers arbejde for anklagemyndigheden kunne der ikke udsættes noget på!

Landsretten finder, at sagen burde have været normalt behandlet og altså gennemarbejdet af en statsadvokat, før den gik til rigsadvokaten, men har dog ikke noget at bebrejde Pihl, heller ikke at han i rigsadvok-